

Розділ 1

Спрах

та й годі

От буває ж таке: хтось має цілу купу родичів: маму й тата, дідусів та бабусь, тіток і дядьків, — а в когось тільки й рідні, що в Києві Химка. Приміром, лише прабабуся — як у Васиliner. Та зрештою, кількість — не головне. Адже Васиlinerина прабабуся

Дарина Миколаївна Лісницька (чи то скорочено-шанобливо Пра) встигала і коло господи поратись, і обіди смачні готувати (а також сніданки й вечері), і правнучку виховувати. А ще з нею можна було поділитися будь-якою прикрістю і будь-якою приємністю. Тобто Пра встигала робити все те, що мусить робити ціла родина!

Щодо батьків... Авжеж, вони у Васиlines були. Мама — Руслана Чумак, татко — Іван Чумак. Утім, за словами Пра, то були «непутящі» батьки. Їх уважали дуже-дуже-дуже затребуваними акторами, і тому їм доводилося майже повсякчас перебувати на зйомках та гастролях, а не вдома з дитиною. Замість себе вони пропонували Васиlines подарунки та цінні вказівки телефоном чи скайпом.

Попри це, не можна сказати, що бабуся занадто клопоталася про свою правнучку. Загалом, ще треба розібратися, хто з них про кого більше дбав. Адже Дарина Миколаївна Лісницька була вже літньою пані. Хай вона і намагалася оминати тему віку (мовляв, коли не згадувати, скільки тобі років, то й старість не загрожує) — все ж час од часу в неї вихоплювалося: «На світі стільки не живуть!» Та оскільки замолоду Пра теж була акторкою — і то чудовою акторкою, всенародною, — поважний вік не заважав їй лишатися фантазеркою. Наприклад, вона склала власні 10 заповітів, яких, на її думку, мусили дотримуватися геть усі виховані діти. От вони...

1. Не бреши.
2. Не грубіянь дорослим.
3. Мий руки перед їдою.
4. Не спізнюйся.
5. Пам'ятай, що тебе опочують люди (себто — поведься пристойно).
6. Не базікай, коли їси.
7. Дбай про свій одяг: він має бути чистим та охайним.
8. Не дозволяй ображати тих, хто слабший за тебе.
9. Не принось до школи зайві речі.
10. Не смій прогулювати уроки.

Утім, варто було Василені застосувати ці заповіді на практиці — як у її житті розпочалися проблеми. Звісно, вона вважала, що правильні заповіді мають працювати скрізь і завжди. Одначе, спробувавши дотримуватися бодай першої настанови — «не бреши» (тобто всім

казати чистісіньку правду), Васирина швиденько переконалася, що нічого доброго з того не вийде.

Одного дня вони разом із Пра подалися до крамниці, аж раптом натрапили на двірничиху Валентину — лінькувату тітку, котра люто ненавиділа прибирання, чистоту і лад, а вкупі з тим усіх мешканців довколишніх будинків. Прибирала вона виключно в ті дні, коли її керівництво мало перевіряти роботу, а це траплялось украй рідко.

— Доброго раночку! — ні сіло ні впало бовкнула Валентина, вочевидь спантеличена появою народної артистки Лісницької. — Подивіться, як я прибрала до свята.

Пра збиралася була чемно відповісти на привітання, та її правнучка стрибнула поперед батька в пекло і виклала двірничисі всю правду:

— Останнього разу ви прибирали напередодні Нового року, а зараз уже літо. І попри це, наше подвір'я досі тхне хлоркою. Від її смороду навіть коти вуличні чхають без угаву! Нащо потрібне таке прибирання, га?!

Валентина спершу закам'яніла із роззявленим ротом, а вже за мить вибухнула обуреною лайкою навздогін Дарині Миколаївні та Васи́ліні. Пра докірливо глянула на онуку.

— Васю, ну хто тягнув тебе за язика? Відтепер вона ще більше хлорки сипатиме — зумисне, щоби завдати нам прикрощів.

— Пра! Таж ти сама казала, що головне правило для кожної дитини — «не брешти»!